

2. Dla celów, o których mowa w ust. 1, wynik roku 1959 koryguje się również o wskaźnik procentowy zmiany wysokości sprzedaży planowo deficytowych wyrobów i usług w roku 1959 w stosunku do 1958 r.

3. Minister Obrony Narodowej określi w drodze zarządzenia, w jakich przypadkach koryguje się wynik działalności gospodarczej za rok 1958 w celu obliczenia odpisu na fundusz zakładowy na rok 1959. Zarządzenie to powinno być wydane w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

III. Środki dodatkowe na fundusz zakładowy oraz zmniejszenie wysokości odpisów.

§ 7. Minister Obrony Narodowej może w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić przedsiębiorstwu na zaliczenie na fundusz zakładowy całkowitego zysku osiągniętego z produkcji ubocznej określonego rodzaju artykułów.

§ 8. Przy ustalaniu, czy przedsiębiorstwu przysługuje prawo do dokonywania odpisów na fundusz zakładowy, jak również przy ustalaniu wysokości tych odpisów wyłącza się zysk osiągnięty przez przedsiębiorstwo z produkcji nietypowych artykułów i usług, nie objętych obowiązującymi cennikami (taryfami).

§ 9. Jeżeli wartość produkcji nietypowych artykułów i usług, o których mowa w § 8, przekracza 50% ogólnej wartości produkcji i usług, przedsiębiorstwo nie tworzy funduszu zakładowego.

IV. Zasady pokrywania wydatków na nagrody w przedsiębiorstwach, które nie tworzą funduszu zakładowego.

§ 10. 1. Przedsiębiorstwu, które nie spełnia warunków określonych w rozporządzeniu, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody do wysokości kwoty nie przekraczającej 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu płac.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się na straty przedsiębiorstwa. Jeżeli jednak przedsiębiorstwo nie spełni tylko w pierwszym półroczu lub w trzech pierwszych kwartałach 1959 r. warunków do utworzenia funduszu zakładowego, natomiast spełni je w następnych okresach 1959 r., wydatki na nagrody dokonane zgodnie z ust. 1 traktuje się jako wypłaty obciążające fundusz zakładowy.

§ 11. 1. Przedsiębiorstwu, które zgodnie z § 9 nie tworzą funduszu zakładowego, jednostka nadrzędna może zezwo-

lić na pokrywanie wydatków na nagrody, świadczenia oraz na zaspokojenie innych potrzeb pracowników — do wysokości 2% planowanego na 1959 r. osobowego funduszu płac, nie przekraczającej jednak kwoty osiągniętego zysku lub kwoty, o którą obniżono stratę. Wydatki te zalicza się do kosztów przedsiębiorstwa.

2. Zezwolenia na dokonywanie wypłat, o których mowa w ust. 1, mogą być udzielane po stwierdzeniu, na podstawie sprawozdań o wykonaniu planu przedsiębiorstwa i sprawozdań finansowych, że przedsiębiorstwo osiąga w swej działalności gospodarczej pozytywne wyniki ekonomiczne przez:

- 1) zwiększenie produkcji i polepszenie jej jakości,
- 2) terminowe wywiązywanie się ze swych obowiązków wobec odbiorców,
- 3) wzrost wydajności pracy, oszczędną gospodarkę materiałową i likwidację marnotrawstwa,
- 4) prawidłową gospodarkę inwestycyjną.

V. Przepisy końcowe.

§ 12. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do przedsiębiorstw prowadzących eksperyment ekonomiczny, jeżeli w przedsiębiorstwach tych fundusz zakładowy tworzony jest na odmiennych zasadach.

§ 13. Na podstawie decyzji Ministra Obrony Narodowej wydanej w porozumieniu z Ministrem Finansów przepisy rozporządzenia mogą być stosowane do samodzielnie bilansujących zakładów budżetowych branży metalowej, których rodzaj działalności uzasadnia tworzenie funduszu zakładowego.

§ 14. W razie stwierdzenia nieprzestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia należy stosować sankcje przewidziane w art. 12 ustawy.

§ 15. W przedsiębiorstwach i jednostkach organizacyjnych objętych przepisami niniejszego rozporządzenia nie stosuje się dotychczasowych przepisów dotyczących finansowania wydatków na współzawodnictwo w zakładzie pracy oraz nagród indywidualnych za szczególne osiągnięcia.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

163

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 10 kwietnia 1959 r.

w sprawie pomocy leczniczej dla żołnierzy i ich rodzin.

Na podstawie art. 52 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 58 ust. 1, art. 76 i art. 87 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 5), art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 6), art. 32 ust. 2 pkt 4, art. 39, art. 42 ust. 2, art. 53 pkt 4, art. 81 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 91 ust. 1, art. 106 ust. 2 pkt 1, art. 116

i 123 ust. 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o służbie wojskowej szeregowców i podoficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 36, poz. 164) zarządza się, co następuje:

- § 1. Prawo do wojskowej pomocy leczniczej przysługuje:
- 1) oficerom zawodowym i służby okresowej oraz podoficerom zawodowym i nadterminowym;
 - 2) żołnierzom odbywającym zasadniczą służbę wojskową, ćwiczenia wojskowe lub inną czynną służbę wojskową;

- 3) rencistom wojskowym otrzymującym zaopatrzenie emerytalne z tytułu wysługi lat;
- 4) oficerom i podoficerom zwolnionym z wojskowej służby zawodowej — przez okres jednego roku od dnia zwolnienia z tej służby — z wyjątkiem zwolnionych z niej na własną prośbę, wskutek ukarania karą dyscyplinarną usunięcia z wojskowej służby zawodowej, utraty stopnia oficerskiego lub podoficerskiego albo skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności;
- 5) żołnierzom zwolnionym z zasadniczej służby wojskowej, którzy w chwili zwolnienia przebywają na leczeniu w wojskowych zakładach leczniczych — do czasu zakończenia leczenia zakładowego lub przeniesienia na leczenie do zakładu społecznego służby zdrowia;
- 6) elewom orkiestr wojskowych;
- 7) członkom rodzin żołnierzy wymienionych w pkt 1 i 4.

§ 2. 1. Członkami rodzin żołnierzy uprawnionymi do wojskowej pomocy leczniczej są:

- 1) żona lub niezdolny do zarabkowania mąż;
- 2) dzieci własne, dzieci przysposobione, dzieci obce wzięte na utrzymanie i wychowanie, pasierbowie i będące na utrzymaniu żołnierza wnuki — do ukończenia 16 roku życia, a jeżeli kształcą się w szkołach — do ukończenia 21 roku życia, w razie zaś odbywania studiów w szkołach wyższych — do ukończenia 24 roku życia oraz bez względu na wiek, jeżeli są niezdolne do zarabkowania i pozostają na utrzymaniu żołnierza;
- 3) rodzice żołnierza pozostający na jego utrzymaniu, jeżeli są niezdolni do zarabkowania i nie mają z innego tytułu uprawnień do bezpłatnego leczenia;
- 4) inne osoby pozostające na utrzymaniu żołnierza, jeżeli prawo do wojskowej pomocy leczniczej zostało im przyznane przez Ministra Obrony Narodowej.

2. Za niezdolnych do zarabkowania uważa się członków rodziny:

- 1) których niezdolność do pracy zarobkowej wskutek choroby lub kalectwa została stwierdzona świadectwem lekarza wojskowego;
- 2) mężczyźni w wieku powyżej 60 lat, a kobiety w wieku powyżej 55 lat.

3. Za niezdolne do zarabkowania uważa się również spośród osób wymienionych w ust. 1 pkt 2 i 3 kobiety, które wychowują przynajmniej jedno z dzieci żołnierza w wieku do 8 lat.

§ 3. 1. Wojskowa pomoc lecznicza obejmuje:

- 1) badania i obserwację lekarską, zapobieganie i leczenie;
- 2) dostarczanie leków, materiałów opatrunkowych, protez oraz środków pomocniczych.

2. Leczenie może być:

- 1) ambulatoryjne,
- 2) domowe,
- 3) zakładowe.

§ 4. 1. Osoby uprawnione do wojskowej pomocy leczniczej korzystają z tej pomocy bezpłatnie.

2. O potrzebie, rodzaju i sposobie leczenia decyduje lekarz wojskowy. Lekarz wojskowy rozstrzyga również o rodzaju leków, materiałów opatrunkowych, protez lub środków pomocniczych, które mają być choremu dostarczone.

§ 5. 1. Osoby uprawnione do wojskowej pomocy leczniczej mogą korzystać bezpłatnie również z pomocy leczniczej zakładów społecznych służby zdrowia, jeżeli w miejscowości w której przebywają, wojskowa pomoc lecznicza nie została zorganizowana.

2. W miejscowościach, w których została zorganizowana wojskowa pomoc lecznicza, korzystanie z pozawojskowej pomocy leczniczej, o której mowa w ust. 1, jest dopuszczalne, gdy ze względu na stan zdrowia korzystanie z wojskowej pomocy leczniczej jest niemożliwe lub utrudnione.

3. Korzystanie z pomocy, o której mowa w ust. 1, jest dopuszczalne również w przypadkach:

- 1) wymagających natychmiastowej pomocy leczniczej;
- 2) gdy przewóz chorego do wojskowego zakładu leczniczego zagraża jego życiu lub zdrowiu;
- 3) konieczności leczenia zakładowego na oddziałach, których nie prowadzi właściwy wojskowy zakład leczniczy;
- 4) wymagających specjalnego leczenia zakładowego, którego nie można przeprowadzić w wojskowych zakładach leczniczych.

4. Warunki i tryb udzielania pomocy leczniczej przez lekarzy i zakłady społecznej służby zdrowia osobom uprawnionym do wojskowej pomocy leczniczej, zasady zaopatrywania w tych przypadkach w leki i materiały opatrunkowe oraz zasady i tryb realizowania w aptekach społecznych recept na środki lecznicze i materiały opatrunkowe przepisane przez lekarzy wojskowych lub przez lekarzy społecznej służby zdrowia określają odrębne przepisy.

§ 6. Zasady udzielania pomocy leczniczej żołnierzom wymienionym w § 1 pkt 1 i 2 w czasie służbowego pobytu za granicą i członkom rodzin żołnierzy wymienionych w § 1 pkt 1 przebywającym z nimi za granicą oraz zasady kierowania na leczenie za granicę osób uprawnionych do wojskowej pomocy leczniczej regulują odrębne przepisy.

§ 7. 1. W razie obłożnej choroby osób uprawnionych do wojskowej pomocy leczniczej organy wojskowe dostarczają odpowiednich środków transportowych do przewozu chorych do ambulatorium (przychodni) lub innego zakładu leczniczego, a jeżeli zachodzi potrzeba — przydzielają również do pomocy osobę towarzyszącą (lekarza, pielęgniarkę, sanitariusza).

2. W razie niemożności dostarczenia wojskowych środków transportowych, o których mowa w ust. 1, organy wojskowe ponoszą koszty przewozu. Zasady i sposób pokrywania tych kosztów określają przepisy wojskowe.

§ 8. 1. Do otrzymania na koszt wojska protez i środków pomocniczych uprawnione są osoby wymienione w § 1 pkt 1, 3, 4 i 7.

2. Za protezy uważa się: protezy dentystryczne, protezy rąk i nóg, kule, laski, pończochy kikutowe, końcówki robocze, aparaty, gorsety, obuwie i wkładki ortopedyczne, pasy przepuklinowe i bieżusze oraz wózki inwalidzkie.

3. Za środki pomocnicze uważa się: okulary korygujące wady wzroku, gałki oczne, aparaty słuchowe, kółka gumowe, rurki do tchawicy oraz inne środki przeciwko zniekształceniom nie wymienione w ust. 2.

§ 9. 1. Protezy dentystryczne na koszt wojska otrzymują również uczniowie oficerskich szkół zawodowych i słuchacze akademii wojskowych oraz elewi orkiestr wojskowych.

2. W przypadku uszkodzenia zdrowia w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych prawo otrzymania protez i środków pomocniczych określonych w § 8 ust. 2 i 3 przysługuje wszystkim żołnierzom w czynnej służbie wojskowej oraz elewom orkiestr wojskowych.

3. W przypadku gdy uszkodzenie zdrowia osób wymienionych w ust. 2 nie pozostaje w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych, mogą im być przyznane na koszt wojska protezy i środki pomocnicze, jeżeli zastosowanie tych protez i środków pomocniczych jest konieczne do utrzymania zdolności do służby wojskowej.

§ 10. Szczegółowe zasady korzystania z wojskowej pomocy leczniczej i tryb udzielania tej pomocy określają przepisy wojskowe.

§ 11. Traci moc rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 25 stycznia 1951 r. w sprawie pomocy lekarskiej dla żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 62).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Minister Obrony Narodowej: M. Sychalski